

ת"פ 2711/01/13 - מדינת ישראל נגד א.ז.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2711-01-13

בפני כב' השופטת נאוה בכור

מדינת ישראל

נגד

א.ז.

ב"כ המאשימה עו"ד גיל יואש

עו"ד ירון ברזילי

פסק דין

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ותקיפה סתם לפי סעיף 382 (ב) לחוק, לפי המפורט בו.
2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן. לעניין העונש- יתקבל תסקיר שיבחן בין היתר את שאלת ההרשעה, כאשר התביעה עתרה להרשעתו של הנאשם עוד טרם קבלת תסקיר. ככל שהתסקיר חיובי- והנאשם יעבור הליך טיפולי ככל שתהא המלצה כזו, תעתור המאשימה לענישה של מאסר מותנה, קנס או פיצוי והטלת צו מבחן או של"צ, וב"כ הנאשם יטען באופן חופשי. במידה והתסקיר יהיה שלילי- יטענו הצדדים לעונש באופן פתוח.
3. מתסקיר שירות המבחן מיום 26.3.14 עולה כי הנאשם בן 39, ופרוד מאשתו המתלוננת מזה כשנה, אב

לשלושה ילדים קטינים בגילאי שנה וחצי עד 7.5, הנמצאים בחזקתה של המתלוננת ומתגוררים עמה באריאל.

בחודשים האחרונים הנאשם מתגורר עם בת זוגו לחיים באשקלון. מזה 3 שנים עובד כמהנדס בחברת "....." במסגרת פרויקט בחברת "....." ב.....

הנאשם הינו השני ברצף ארבעת הילדים במשפחת מוצאו, בגילאי 25-42, הוריו נפטרו לפני כשנתיים וחצי בהפרש של שלושה חודשים זה מזה.

תאר את אביו כאדם שעבד לאורך השנים לצד הרגלי שתיה בעייתיים ואלימות שהסלימה במהלך השנים כלפי האם, תאר את התפקוד התקין של אחיו, והתייחס לאכזבתו ממעצרו נוכח מעורבותו בעבירות אלימות זוגית, בעיקר כשלתפיסתו ניסה לפעול באופן שונה מזה של אביו בתא המשפחתי.

בהיותו כבן 15 השתלב בפנימייה בבי"ס הטכני בחיפה, סיים 12 שנות לימוד, קיבל תעודת בגרות והתגייס לצבא. סיים שירות צבאי כטכנאי מסוקי קרב.

לאחר שחרורו, השתלב בעבודות שונות, ובהמשך השתלב בלימודי הנדסת חשמל ואלקטרוניקה במכללה למנהל באשדוד, וסיים בשנת 2000 עם תעודת הנדסאי.

השתלב בעבודה כהנדסאי והחל הלימודים תואר ראשון בהנדסת חשמל ואלקטרוניקה במכללה האקדמית יהודה ושומרון.

משנת 2006 הוא עובד כמהנדס חשמל ואלקטרוניקה, תאר רצף תעסוקתי תקין בחברות שונות, כשהאחרונה שבהם בחברת "....." בה עובד משנת מיולי 2011.

ביטא סיפוק רב מעבודתו בחברה, הביע רצון להמשיך ולהתקדם בה, ולצורך כך אף מעוניינים לצאת לעבוד במסגרת פרויקט של החברה באירלנד, לתקופה בת שנתיים. ביטא הבנה באשר להשלכות מצב זה על הקשר עם ילדיו ובת זוגו הנוכחית, אך לדבריו מוכן לשלם את ה"מחירים" להם נדרש לצורך קידומו התעסוקתי.

הציג מכתבים ממחלקת משאבי אנוש בחברה בה עובד, מיום 20.11.13 ו-31.12.13, מהם עולה כי תומך בלקוח אסטרטגי של החברה ב..... החברה מודעת להליך הפלילי המתנהל נגדו, ומצוין כי במקרה של הרשעה בפלילים לא ניתן יהיה להמשיך ולהעסיקו בפרויקט המדובר, וייתכן שלא יהיה מקום להמשך העסקתו בחברה.

על כן, הנאשם הדגיש את החשיבות שהוא מייחס לאפשרות אי הרשעתו בדיון.

מעיון בגיליון רישומו הפלילי כי זוהי הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק.

מודה בביצוען של העבירות דנן, עם זאת השירות התרשם כי הוא משליך את האחריות לביצוען על דפוסי התנהגותה של המתלוננת מולו, ועל הבעייתיות בקשר עמה, ללא לקיחת אחריות מספקת על הבעייתיות והחומרה בהתנהגותו האלימה כלפיה.

משיחה עם הנאשם והמתלוננת עולה כי הכירו במהלך לימודיהם במכללת יו"ש, ונישאו בשנת 2005 לאחר 3 שנות היכרות.

מתארים חוסר הדדיות בקשר מראשיתו- המתלוננת מתארת כי הנאשם שמר על ריחוק רגשי מתחילת הקשר, והנאשם מתאר כי הרגיש חוסר התאמה מראשית הקשר ובחר להתחתן בעיקר בשל תמיכת משפחתה של המתלוננת שהועצמה עבורו נוכח העדר התמיכה שחווה לאורך השנים במשפחת מוצאו.

במשך השנים גדלו הפערים ביניהם, שבאו לידי ביטוי בעמדותיהם החינוכיות כלפי הילדים שהביאו לחיכוכים ומתחים ביניהם. בני הזוג ערכו ניסיון להשתלב בטיפול זוגי במסגרת שירותי הרווחה באריאל, במסגרת זו הגיעו למספר שיחות עם העו"ס, אך הפסיקו לאחר תחושה כי חל שיפור ביחסיהם, והם אינם זקוקים עוד לעזרה.

במסגרת אבחון בהליך המעצר שוחח השירות עם העו"ס שאישרה כי נערכו מספר שיחות לפני כשלוש שנים אך אלה הופסקו ביוזמת בני הזוג, כשלא דווח על אלימות ביניהם.

הנאשם התייחס לתהליך החזרה בתשובה שהחלה פרודתו בשנים האחרונות כזה שהביא להעמקת הפערים והריחוק הרגשי ביניהם, תאר את השנה וחצי עובר לעבירה כתקופת לחץ ומשבר בחייו סביב מחלת הוריו, הטיפול בהם ופטירתם, ובנוסף גם אחותו הבכורה אובחנה כחולת סרטן וגם בה טיפל במהלך אותה שנה.

ציין כי בתקופה זו זכה להבנה וסובלנות מצד פרודתו שאפשרה לו להתמקד בטיפול בבני משפחתו, אולם לצד זאת העמיק הריחוק שלו ממנה, ותאר חוסר תקשורת ובדידות שחווה בתוך הקשר הזוגי, כעומד בבסיס התפרצותו האלימה כלפי המתלוננת.

המתלוננת כבת 35, עובדת בחברת מחשבים בתחום המכירות והרכש. תיארה מערכת יחסים בת 11 שנים, כשלאורך השנים היו התפרצויות מצד הנאשם והפעלת אלימות מילולית ופיזית כלפיה. בעקבות הסלמה שחלה, לדבריה, בהתנהגותו האלימה כלפיה, ועל רקע חשש ממשי שחוותה לחייה- התלוננה במשטרה.

חווה כיום קשיים בהתמודדות יום יומית למרות שמקבלת עזרה ותמיכה מצד הוריה. כתוצאה מהקשר הבעייתי עם הנאשם-סובלת מחרדות וחששות, ונוטלת טיפול תרופתי.

המתלוננת רואה חשיבות בקיום הקשר של הנאשם עם הילדים, עם זאת מסרה כי הוא אינו משלם מזונות במלואם, ועל כן פנתה לבימ"ש לצורך גביית החוב (הציגה מסמך).

המתלוננת ביטאה רצון כי הנאשם ישולב בטיפול שסייע לו בלקיחת אחריות על חובותיו ההוריים, ובהפחתת הקונפליקטים הממשיכים להתנהל ביניהם סביב צרכי הטיפול בילדים.

לדבריה עד לאחרונה הייתה בקשר טיפולי עם הלשכה לשירותים חברתיים ונעזרה בגורמי מקצוע לצורך בדיקת דפוסי התנהלותה והתמודדות טובה יותר עם מציאות חייה, אולם בשל קשיים קונקרטיים-נאלצה להפסיק את הקשר הטיפולי.

הנאשם היה באבחון ופיקוח מעצר של השירות עד ליולי 2012 בגין העבירות הנוכחיות. באותה עת התרשם השירות כי הליך המעצר מהווה גורם מרתיע משמעותי לגביו, וכי הוא מתחיל לגלות ניצני תובנה ראשוניים ביותר באשר להתנהגותו הפוגענית כלפי המתלוננת ומתוך כך מכיר בחשיבות של השתלבותו בטיפול.

השירות הביא הערכתו בפני הנאשם לפיה קיימת חשיבות בהשתלבותו בטיפול קבוצתי בתחום האלימות הזוגית המתקיימת בשירות, במסגרתו יקבל כלים להתמודדות עם דפוסי התנהגותו הבעייתיים והתנהגותו התוקפנית בקשר הזוגי, כמו גם על מנת לסייע לו להתמודדות עם קשייו הרגשיים בעקבות הרחקתו מביתו וילדיו.

הנאשם סרב לטיפול קבוצתי בשל תנאי העסקתו במשמרות, לפיהם יתקשה להתחייב לקבוצה בשירות.

לאור האמור, המשיכו בשיחות מעקביות עמו.

ביולי 2013 פנה הנאשם באופן עצמאי למאמנת אישית, והשתתף ב-10 שעות של אימון אישי שמטרתו "העלמת כעסים" (הוצג מסמך).

ממידע שהתקבל מהמאמנת האישית עולה כי הנאשם שיתף פעולה בתהליך באופן חיובי ולהערכתה באופן מקדם עבורו.

בספטמבר 2013 פנה הנאשם לטיפול של פסיכולוגית קלינית שלתפיסתו סייעה לו בהמשך התהליך של בדיקה עצמית ובהתמודדות התואמת את קשייו.

ממידע שהתקבל מהפסיכולוגית עולה כי הנאשם הגיע לטיפול במשך 3 חודשים, הפגישה האחרונה התקיימה ב-9.1.14 במהלכה שיתף הנאשם כי עתיד לטוס לחו"ל וביקש להמשיך בטיפול דרך האינטרנט, אולם לא יצר עמה כל קשר עד לחזרתו מחו"ל כעבור חודש.

בשיחה עמו מסר הנאשם כי בשל צרכי עבודתו לא יוכל להמשיך בקשר הטיפולי, כשהוא מבין כי מוקד הטיפול בו צריך להיות בתחום האלימות הזוגית.

הפסיכולוגית ביטאה בפני השירות את הערכתה כי הנאשם זקוק לטיפול גם על רקע התמשכות הקונפליקטים והכעסים שצובר כלפי המתלוננת לצורך עיבוד קשייו הרגשיים ולצורך רכישת כלים להתמודדות תואמת במצבי קונפליקט בתחומים שונים בחייו ואף בקשר הזוגי ומול המתלוננת וילדיו.

השירות אף נפגש עם בת זוגו הנוכחית של הנאשם, בת 37, גרושה ואם לתאומים בני 13.5, עובדת כמנהלת משרד עורכי דין, שתיארה יחסים טובים בינה לבין הנאשם ושללה גילויי אלימות מצדו כלפיה, אולם השירות התרשם כי קיימים דפוסי תקשורת בעייתיים גם בקשר ביניהם.

הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום- השירות התרשם כי מדובר באדם בעל יכולות להסתגלות וליציבות במסגרות המקובלות, שזו הסתבכותו היחידה עם החוק. מאז פרידתו מהמתלוננת מנהל קשר עם בת זוג נוכחית, ממוקד בתפקודו התעסוקתי, ושומר על קשר עם ילדיו. אלה מגדילים את הסיכוי כי לא תשנה התנהגות אלימה מצדו.

עם זאת, הנאשם גדל במערכת משפחתית מורכבת ובעייתית, התפתח כאדם בעל דפוסי המתאפיינים בתפיסות ועמדות

נוקשות וצרכי שליטה משמעותיים, תוך קושי בניהול תקשורת מקדמת, בעיקר בסיטואציות בהן הוא חווה קונפליקט וחוסר ביטחון.

על רקע דפוסי אישיותו, ונוכח קשייו לקחת אחריות ולגלות הבנה לבעייתיות ולחומרה בהתנהגותו, כמו גם בהעדר יכולת לזיווג דחפיו במצבי לחץ וקונפליקט, עלול הנאשם לפעול באופן דומה ובעייתי, בעיקר במצבי קונפליקט ולחץ, ולהביא להישנות עבירות דומות מצדו, בעיקר במצב הקיים, בו הוא לא נעזר בטיפול בתחום האלימות הזוגית.

השירות מעריך כי הניסיונות הטיפוליים שערך הנאשם אינם נובעים מתוך הבנה ורצון לבדוק את עצמו ולטפל בקשייו, אלא מתוך חשש מהשלכות ההליך המשפטי והאפשרות כי יורשע בדין.

נוכח האמור, ובהעדר שיתוף פעולה מתאים מצד הנאשם וחוסר נכונותו לעמוד בצרכי טיפול קבוע בתחום האלימות הזוגית, מעריך השירות כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות מצדו.

לאור האמור, הנאשם אינו עומד בקריטריונים לצורך אי הרשעה, והומלץ על הטלת עונש מרתיע של מאסר מותנה שיציב גבול ברור להתנהלותו בעתיד.

4. בשלב הראיות לעונש העידו דודתו ובת זוגו של הנאשם כעדות אופי מטעמו:

(1) הגב' כפיר תמר- דודתו של הנאשם, המשמשת כאמו בשנים האחרונות, לאחר שהאם נפטרה ממחלת הסרטן. הנאשם הינו היחיד מכל בני משפחתו שסעד את אביו החולה עד שנפטר, וכעבור 3 חודשים נפטרה אמו בזרועותיו לאחר שסעד אותה גם אותה.

אחותו אך היא חלתה והוא סעד אותה ותפקד כאביהם של שלושת ילדיה הקטנים, תוך כדי עבודה במשמרות
ב.....

מערכת היחסים בינו לבין גרושתו לא הייתה טובה מאז ומתמיד. התקשורת ביניהם לא הייתה טובה, היא דיברה על גירושין עוד לפני אירוע כתב האישום.

הנאשם הינו בעל שכל בחורה הייתה רוצה, בן זוג מדהים, הוא פרנס את הבית, טיפל בילדים, ניקה, עבד.

הנאשם קיבל טיפול, היום הוא בזוגיות עם אישה חדשה- י., והוא צעיר ב-10 שנים ממה שהיה בעשור האחרון של חייו. הוא מתפקד, רגוע, שליו, שקט, נוח, ונעים.

בחקירה נגדית העידה כי יש להם 3 ילדים מהם שניים נשואים. לו בתה הייתה מספרת לה שבעלה תקף אותה הייתה בוחנת את הדברים לאשורם.

(2) הגב' י.מ.- בת זוגו של הנאשם מזה מספר חודשים, גרה באשקלון. מנהלת משרד עו"ד.

הכירה את הנאשם לפני מספר חודשים, הוא סיפר לה על מערכת היחסים שלו עם המתלוננת ועל המקרה נשוא כתב האישום. אין שום דבר שמעיד על אלימות מצדו, התקשורת ביניהם מדהימה, והם מתגוררים עם שני ילדיה מנישואים קודמים. הנאשם הינו מפנק, אוהב, תומך ומפרגן לילדיה.

הם גרים יחד מזה 7-8 חודשים, ואין שום דבר שמתקרב לאירוע נשוא כתב האישום.

5. בטיעונו לעונש טען ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1974.

הערך המוגן בעבירות האלימות במשפחה עניינו הגנה על שלמות גופו וביטחונו של אדם, ותחושת הביטחון של הציבור כולו.

בנסיבות אלה הפגיעה בערך החברתי חמורה יותר הואיל ומדובר בפגיעה בביטחונו של אדם בתוך ביתו- מבצרו.

מדיניות הענישה הנוהגת הינה מחמירה, תוך מתן דגש לאינטרס הציבורי ולצורך בהקעת המעשים, תוך הרתעה.

במקרה זה הכה הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה, הכה על עורפה מספר פעמים וזרק לעברה חפץ עקב ויכוח מינורי שהתפתח ביניהם אותה עת.

עבירת האיומים בה הורשע הנאשם הינה הרף הגבוה שעה שאיים על משפחת המתלוננת כי ישחט אותם, ויהיו עוד הרוגים במשפחה.

לנאשם אין הרשעות קודמות.

מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר עד 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מע"ת וקנס, והמעשים מצויים ברף הבינוני של המתחם.

מהתסקיר לא עולה פגיעה קונקרטיית במשלח ידו של הנאשם באופן המצדיק אי הרשעה.

הנאשם עדיין עובד במקום עבודתו, ומהתסקיר עולה רק פגיעה בפרויקט מסוים אך לא בעצם המשך העסקתו בחברה.

הוא אינו לוקח אחריות לדפוסי התנהגותו והתנהלותו, ומשליך זאת על התנהגותה של המתלוננת שגרמה לו לבצע את המעשים.

הנאשם הפסיק את הטיפול בו החל, והשירות מציין במפורש כי כל ניסון לטיפול בשירות היה ניסיון להמתיק את עונשו בלבד, ולסיים את התיק באי הרשעה.

כמו כן עולה מהתסקיר כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות מצדו.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט להשית על הנאשם ל-6 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה וקנס.

ב"כ הנאשם ציין בטיעונו לעונש כי במקרה זה תוקן כתב האישום כך שמדובר במכה חד פעמית ולא במספר פעמים, וכן האיום הושמע כלפי המתלוננת ולא כלפי בני משפחתה.

האירוע ארע ביום 11.12.12 בבית הנאשם, כאשר מדובר באפיזודה אחת ויחידה של תקיפה ברף הנמוך ללא כל סימן או חבלה במתלוננת.

ברקע לביצוע העבירות ישנו הקרע בין בני הזוג, כעולה מהתסקיר, שהעמיק כאשר המתלוננת החלה בתהליך חזרה בתשובה בסמוך לאירוע, כמו גם פטירת שני הוריו של הנאשם ממחלת הסרטן והעובדה שאחותו לקתה בסרטן אף היא.

לאור האמור, הנאשם היה מצוי בסערת רגשות בעת ביצוע המעשים.

בני הזוג ניסו לשקם את מערכת היחסים ביניהם, ופנו לטיפול זוגי - שלא צלח.

בהליך המעצר התבקש מעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים, אולם בערר שחרר אותו בימ"ש המחוזי לעבודה בתנאים מגבילים.

במשך 6 חודשים הנאשם היה בקשר אינטנסיבי עם השירות, שיחות באופן קבוע, תסקירי מעצר טובים, ומשהסתיים צו המבחן- פנה הנאשם ביוזמתו לסדנה טיפולית להפחתת כעסים (במ/1-2) וכיום הוא מטופל מזה כחצי שנה אצל פסיכולוגית קלינית (במ/3).

לאור האמור, למעלה משנה עבר הנאשם טיפול אותו הוא יזם בחלקו הארי, לקח אחריות בפני השירות בשלב המעצר ובפני בימ"ש, ומהתסקיר אף עולה אכזבתו נוכח מעורבותו בעבירות.

הנאשם ללא כל עבר פלילי טרם האירוע ולאחריו, הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי, חסך את עדותה של המתלוננת, וכתב האישום תוקן באופן משמעותי לקולא בעניינו.

כיום בני הזוג גרושים, ובחלוף שנה וחצי למן האירוע- אין בעיות. הנאשם פתח דף חדש ומצוי בזוגיות חדשה, ובת זוגו הנוכחית מעידה על העדר גילויי אלימות מצדו ויחסיהם טובים.

הנאשם בן 40, עובד כמהנדס בחברת, עובד מוערך ומחויב, אב לשלושה ילדים קטינים, ומשלם מזונות כסדרם.

מהתסקיר עולה כי הנאשם הציג מסמך לגבי משמעות ההרשעה בעניינו מבחינת מקום העבודה, לפיו קיים סיכוי גבוה כי יפוטר (במ/4; 5).

לאור האמור, הרי שהנאשם עומד בהנחיות של הלכת כתב לאי הרשעה, ואף התסקיר אמור היה להמליץ על כך, אולם לבסוף מצא השירות לנכון להמליץ על מאסר מותנה.

השירות אף שוחח עם המתלוננת חרף העובדה שבני זוג נפרדו זה מכבר.

עוד עולה מהתסקיר כי המתלוננת מתארת על אלימות לאורך שנים למרות שזה לא מיוחס לו כלל בכתב האישום וכן הדבר כלל לא עולה מדבריה של מטפלת הזוגית שטיפלה בשניהם, שציינה שכלל לא היה כל אירוע אלימות.

לגבי האמור בתסקיר בנוגע לחוסר הנכונות לעמוד בצרכי ההליך הטיפולי- מדובר בנאשם שבמשך שנה ו-3 חודשים עשה כל שלא ידו על מנת לטפל בעצמו, במסגרת השירות ובמסגרת פרטית. לאחר שסיים השתתפות בסדנא המשך בטיפול פסיכולוגי על חשבוננו בזמנו החופשי.

הסיבה שבגללה לא נרתם להליך קבוצתי בשירות היא מפאת צרכי עבודתו.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להימנע מהרשעת הנאשם.

הנאשם הוסיף כי מתנצל ומצטער על המקרה. הוא התנצל בפני המתלוננת עוד באותו ערב. מדובר במקרה חד פעמי שלא יחזור על עצמו, כיום הוא במקום אחר, נמצא בזוגיות טובה, והוא מאושר. אמור לטוס בחודש אפריל לחו"ל לחודשיים ולשהות בארץ ובחו"ל לסירוגין.

מוכן לבצע של"צ ברצף ככל שיידרש.

6. הכרעה

הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, עניינם שמירה על שלמות גופו, חייו, בריאותו ושלוות נפשו של הפרט, לצד הגנה על מסגרת התא המשפחתי, ושמירה על היותה מסגרת בטוחה ומוגנת.

מתחם העונש ההולם בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, ומדיניות הענישה הנוהגת, בגין עבירת תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק, נע בין עבודות שירות ל-9 חודשי מאסר עבור עבירה בודדת (ראו תפ"ח (ת"א) 51536-06-11 מ"י נגד אטיאס (מיום 3.12.12); החלטותיי בת"פ 32440-09-13 מ"י נגד עז אלדין (מיום 4.5.14) ובת"פ 59070-01-13 מ"י נגד עזאם (מיום 23.10.13)).

בגין איומים נע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה לשנת מאסר בפועל.

מתחם העונש הכולל בגין מעשי הנאשם בנסיבות אלה, נע בין 3 חודשי עבודות שירות ל-6 חודשי מאסר בפועל.

בחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף ט(א) לחוק) מעלה כי, ביום 1.12.12 לאחר חזרתם מניחום אבלים אצל משפחת המתלוננת, ולאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם "עוד פעם אתה עם הפייסבוק שלך" סטר לה הנאשם, והיא בתגובה השליכה לעברו מגף.

הנאשם קם מהמיטה עליה שכב והכה את המתלוננת באמצעות ידו בעורפה.

עמוד 8

בהמשך התקשרה במתלוננת לאחיה ולאביה וביקשה כי יביאו בדחיפות את רכבה, והנאשם השליך את המגף לעבר המתלוננת, ופגע בבנם.

לאחר שהנאשם קיבל מסרון מאחי המתלוננת המורה לו לצאת מהבית, אמר לה הנאשם כי אם אביה ואחיה יעלו-הוא ישחט אותם ויהיו עוד הרוגים במשפחתה.

לאור האמור, הכה הנאשם את המתלוננת פעמיים בידיו, ללא שימוש בכלי נשק או חפצים, ובפעם שלישית השליך לעברה מגף, שפגע בבנם.

חרף חומרת המעשים, הרי שמדובר בפגיעה ברף הנמוך של עבירת תקיפת בת זוג, מקום בו לא נעשה שימוש בנשק קר או חם, וכן לא נגרמה חבלה או נזק למתלוננת.

עם זאת עבירת האיומים מצויה ברף הבינוני מקום בו תוכנה מאיים על חייהם של אבי ואחי המתלוננת באופן בוטה ומפורש, כמו גם על יתר בני משפחתה.

נוכח האמור, מצויים מעשיו של הנאשם ברף הנמוך-בינוני של מתחם הענישה הכולל.

בחנית נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק) מעלה כי הנאשם, בן 39, נעדר עבר פלילי.

הגם שמהתסקיר עולה כי חווה אלימות של אביו כלפי אמו במשפחת מוצאו, הרי שעד לאירוע נשוא כתב האישום, כמו גם לאחריו, ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, שירת שירות צבאי מלא, נישא, והפך אב לילדים שעודם קטינים, סיים לימודי הנדסת חשמל ואלקטרוניקה, ושמר על יציבות תעסוקתית מקום בו עובד כ-3 שנים כמהנדס בחברת "....." במסגרת פרויקט בחברת ".....יפע" בקרית גת.

בתקופה עובר לביצוע העבירות סעד הנאשם את הוריו שחלו בסרטן, ואף נפטרו בסמיכות, וכן באחותו, שאף היא אובחנה כחולה.

חרף העובדה שהמתלוננת מתארת הפעלת אלימות פיזית ומילולית כלפיה מצד הנאשם לאורך השנים, הרי שדבריה אינם מוצאים ביטוי, בתלונות במשטרה ואף לא בדיווחים מטעם העו"ס שטיפלה בבני הזוג במסגרת שירותי הרווחה במקום מגוריהם.

מעדותן של עדות האופי מצטיירת דמותו החיובית של הנאשם, ללא דפוסי אלימות, כאשר בת זוגו העידה אודות יחסיהם הטובים, ודודתו העידה אודות הנסיבות המשפחתיות הקשות בתקופת ביצוע העבירות, בהן חלו הוריו ואחותו של הנאשם, והוריו אף נפטרו בזה אחר זה.

עם זאת, מהתסקיר עולה כי הגם שהנאשם מודה בביצוע העבירות, הרי הוא משליך את האחריות לביצוען על דפוסי התנהגותה של המתלוננת, ואינו לוקח אחריות מספקת על הבעייתיות והחומרה בהתנהגותו האלימה כלפיה, חרף העובדה כי בראשית הליך המעצר והאבחון התרשם השירות כי הליך המעצר מהווה גורם מרתיע עבורו, וכי הוא מגלה

ניצני תובנה להתנהלותו הפוגענית.

המתלוננת דיווחה לשירות על חרדות מהם סובלת בעטיו של הקשר הבעייתי עם הנאשם, ועל טיפול תרופתי אותו נוטלת לצורך הרגעה.

כמו כן סרב הנאשם להשתלב בטיפול קבוצתי בשל תנאי העסקתו לפיהם יתקשה להתחייב לטיפול כגון דא, למרות שהשירות התרשם כי קיימת חשיבות להשתלבותו בהליך זה.

לצד האמור, ממסמכים שהגיש (במ/1, במ/2, במ/3) ומהתסקיר עולה כי הנאשם פנה לאימון אישי באופן עצמאי ל"העלמת כעסים" ולטיפול פסיכולוגי מספר חודשים, שהופסק בשל צרכי עבודתו.

יובהר כי השירות התרשם כי ניסיונות טיפוליים אלה נבעו מחשש מתוצאות ההליך המשפטי ולא מהבנה ורצון כנים לבחון את התנהגותו ולטפל בקשייו.

עם הגורמים המפחיתים מסוכנות נמנים העדר עברו הפלילי, יכולתו להסתגל ולשמור על יציבות במסגרות מקובלות, קשר זוגי נוכחי, התמקדותו בתפקוד תעסוקתי, והקשר עם ילדיו.

לעומת זאת עם הגורמים המגבירים סיכון להישנות עבירות אלימות נמנים העובדה כי גדל במערכת משפחתית מורכבת ובעייתית, בעל דפוסים המתאפיינים בתפיסות ועמדות נוקשות וצרכי שליטה משמעותיים, קושי בניהול תקשורת מקדמת בסיטואציות של קונפליקט וחוסר ביטחון, קשייו לקחת אחריות ולגלות הבנה לבעייתיות ולחומרה בהתנהגותו, העדר יכולת לווטוסות דחפיו במצבי לחץ וקונפליקט, ואי שילובו בהליך טיפולי מתאים.

סירובו של הנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות, אינה מתיישבת עם הפנמת המעשים וחומרתם, ואף אינה עולה בקנה אחד עם הכרה בדפוסים אלימים וברצון אמיתי וכן לשינויים- יהא הטעם העומד בבסיסי הסירוב אשר יהיה.

בנסיבות אלה לא זו בלבד שהשירות התרשם כי ההליך הטיפולי הפרטי בו החל הנאשם נובע ממניעים זרים של חשש מהרשעתו בדין, אלא שאף זה נגדע באיבו בשל אילוצי עבודתו של הנאשם, חרף העובדה כי הפסיכולוגית ביטאה בפני השירות את הערכתה כי הנאשם זקוק לטיפול על רקע התמשכות הקונפליקטים והכעסים שצובר כלפי המתלוננת לצורך עיבוד קשייו הרגשיים ולצורך רכישת כלים להתמודדות תואמת במצבי קונפליקט בתחומים שונים בחייו ואף בקשר הזוגי, ומול המתלוננת וילדיו.

אף השירות התרשם כי בשל חוסר נכונותו לעמוד בצרכי הטיפול מטעם השירות בתחום האלימות הזוגית מעריך כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות מצדו, והמליץ שלא להימנע מהרשעתו אלא להטיל עונש צפה פני עתיד.

הנאשם הגיש מסמכים ממקום עבודתו מהם עולה כי בתקופה זו משולב בפרויקט בחו"ל של חברת "....." וכי ככל שיורשע בדין- תופסק העסקתו במסגרת הפרויקט, כמו גם העסקתו בחברת "....." בה עובד (במ/5).

הדין הוא כי נאשם שנמצא אשם בדין -יורשע, בעוד שסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה מהווה חריג לכלל האמור, בהתקיים שני תנאים מצטברים שנקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל, נב (3) 337 (להלן: "הלכת כתב"), לפיהם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

העבירות בהן הודה הנאשם הינן חמורות, ומהוות בבחינת "מכת מדינה" מקום בו נגע האלימות במשפחה פושה בכל רבדיה של החברה.

כמו כן, בהעדר שילובו של הנאשם בהליך טיפולי מתאים, קיים סיכון גבוה כי ישוב לבצע עבירות אלימות בעתיד כל אימת שייקלע למצבי קונפליקט ולחץ רלוונטיים.

הגם שהנאשם פנה לטיפול באופן פרטי, הרי שאליבא כל הגורמים המקצועיים -אין בכך די, ונבעו ממניעים זרים.

ברי כי נאשם הניצב לפתחו של בית המשפט ומבקש לילך כברת דרך משמעותית לעברו במובן זה שיחרוג מכלל היסוד להרשיעו בדין, שומה עליו כי יעשה כל שלא ידו על מנת לשכנע את בית המשפט כי סר מדרכו הרעה, וכי לא ישוב אליה עוד לעולם, וכי כוונתו להשתקם הינה כוונה אמיתית וכנה.

הנאשם שבפני מסרב לקחת חלק בהליך הטיפולי שהוצע לו ע"י השירות, חרף העובדה כי חשיבותו הוסברה לו, ואף הפסיק את ההליך הטיפולי בו החל באופן פרטי, חרף עמדתה של הפסיכולוגית כי הוא זקוק להמשך טיפול בתחום האלימות הזוגית.

למרות כל האמור - בנסיבות שבפני, איני יכולה להתעלם מהעובדה כי מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, שפרנסתו עלולה להיפגע באופן ממשי וקשה בעטיה של הרשעתו בדין, פגיעה שיש בה כדי להשליך באופן מוחשי ומשמעותי אף על המתלוננת וילדיהם המשותפים, נוכח תשלומי מזונות מצד הנאשם.

פגיעה זו בפרנסתו עלולה לסכן את המשך שיקומו של הנאשם, ולהחמיר את מצבו, ומהווה שיקול ממשי בהתאם להלכת כתב.

חרף חומרת העבירה הרי שהעובדה כי לא נגרם נזק ממשי או חבלה למתלוננת, מהווים אף הם שיקול בנסיבות אלה, במערך האיזונים.

לאור מתחם העונש ההולם הרי שאי הרשעה מהווה סטייה מהמתחם לקולא, המצויה בסמכותו של בית המשפט מכוח סעיף 40ד(א) לחוק, המאפשר סטייה שכזו מקום בו נמצא שהנאשם השתקם, או כי קיים סיכוי שהשתקם.

מכלל הנסיבות שהובאו בפני, לרבות אלה שבתסקיר - נלמד כי הנאשם ניסה לקבל כל טיפול רלוונטי במסגרת פרטית, תוך שהוא מסביר כי הדבר נובע משמירה אדוקה על מקום עבודתו.

אני סבורה כי חריגות נסיבותיו הטראגיות של הנאשם בעת הרלוונטית לכתב האישום מסבירה את עוצמת העוגן שמייחס הנאשם למקום עבודתו והחשש מאיבודו- עד כדי איבוד עצמו כליל.

לכן ציין בכנות כי לא יוכל לעמוד בהתחייבויות למול השירות ועם זאת- החל בקבלת טיפול פרטי- תוך שחשיבות המשך טיפול זה צריכה למצוא ביטוייה גם בגזר הדין שיוטל עליו.

אני סבורה כי מכלל הנסיבות כנ"ל קיים יחס בלתי מידתי בין חומרת מעשי הנאשם -והנזק העלול להיגרם לו אם יורשע בדין.

7. לאור האמור, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים, וזאת ללא הרשעתו בדין:

א. ניתן צו מבחן למשך שנה, ובמסגרתו על הנאשם לעמוד בכל שיוטל עליו ע"י שירות המבחן. אם לא יעמוד הנאשם בתנאי הפיקוח- יוכל ביהמ"ש להרשיעו ולהטיל עליו כל עונש בהתאמה.

ב. פיצוי למתלוננת בסך 10,000 ₪ - שיקוזז על פי הסכמת הנאשם ובא כוחו מהפקדות בסך 7,500 ₪ מעמ"ת 9773-01-13 מחוזי מרכז ו-2,500 ₪ ממ"ת 2728-01-13 של בימ"ש שלום כפר סבא. ככל שנצברה ריבית תושב לנאשם על פי חשבון שימסור למזכירות.

8. צו למוצג - יושמד.

9. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

10. עותק מפסק הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום כ"ג אב תשע"ד, 19/08/2014 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת

הוקלד על ידי אביגיל כהן